

{ SEÇİM }

kriz ve kirli savaş sarmalında yerel seçimler

RİDVAN TURAN

29 Mart yerel seçim sürecine, global düzeyde yaşanmakta olan krizin siyasal ve toplumsal planda iyice hissedildiği ve kirli savaşın alabildiğine boyutlandığı bir ortamda giriyoruz. Bu durum kuşku yok ki seçimleri oligarşi açısından da halk kitleleri açısından da daha önemli kılıyor. Bu iki önemli siyasal, toplumsal ve ekonomik mesele seçimlere yönelik politikaları derinden etkiliyor. Hiçbir olgu bu meselelerin prizmasında kırılmadan politikaya yansımıyor.

Burjuva partiler açısından mesele oy pazarına dönüşmüş. İlkelerin bini bir para olmuş durumda. Kepazelik diz boyu. Siyasal hayatının en az yarısını türbana küfrederek geçirmiş olan Baykal, başörtülülere rozet takarak sözde bir türban açılımı yapıyor ve partisinin kıyafete saygılı olduğunu söylüyor. Çakma Ecevit Kılıçdaroğlu cenge giden uç beyleri gibi siyasi düellolarda boy gösteriyor. CHP, yolsuzluğa karışmış belediye başkanının hakkında suç duyurusu yaparak yolsuzluklara nedenli karşı olduğunu gösteriyor. Yeni bir Kürt açılımı ile Kürtlerin oylarını avlamaya çalışıyor. Ne tesadüftür ki bu "atılımlar" seçimlerin hemen öncesine denk geliyor. MHP alevileri avlamak için yeni açılımlar geliştiriyor. Alevi kanlarına bulanmış ellerini saklayarak alevileri ne kadar sevdiğini söylüyor. Türkün Kürt Kürdün de Türk olduğu tekerlemesiyle kirli savaşın daha da yükseltilmesi için çığlıklar atıyor, kan üzerinden siyaset yapıyor. AKP tam olarak tabi olduğu askeri bürokrasiye, militarizme uygun politikalar sürdürüyor. Alevi açılımları Kürt açılımları tezgahlıyor. Askeri vesayet konusunda hiçbir itirazı olmadan gemisini militarizmin sığ ve tehlikeli sularında sürüyor. Krizin gerçek anlamını anlamaktan uzak mistik bir tefekkür içindeki geminin kaptanı önce teğet geçecek diyor, ardından krizin psikolojik olduğunu söylüyor. Hiç utanmıyorlar, hiç sıkılmıyorlar. Yüzlerindeki yılışık tebessümle yalanlarına yalan katıyorlar. Bu izlediğimiz tam bir trajedi. Her seçim döneminde ziyadesiyle izlediğimiz cinsten.

Sınıf zaviyesinden bakmayan bir göz bu partiler arasında gerçekten son derece uzlaşmaz çelişkilerin olduğunu söyleyebilir. Türkiye'nin istikrarı için de o çok bilinen liberal toplumsal uzlaşma vaazlarına aldanabilir. Mesele tam tersidir. Mesele uzlaşma meselesi değildir. Mesele partilerin Türkiye'nin temel sorunlarına dair uzlaşmazlıkları değil tam tersine uzlaşmalarıdır. Bu üç burjuva

partisi başta olmak üzere tüm düzen partileri temel meselelerde uzlaşmaktadırlar. Hatta bu durum tam bir mutabakattır. Örneğin, neoliberal ekonomi politikaları, İMF, Dünya Bankası vb emperyalist politikalarda aralarında ne fark vardır. Bahçeli'nin 'biz AB'ye karşı değiliz ama diğerlerinin tersine teslimiyetçi değil, onurlu bir üyelikten yanayız' lafı bir fark değilse -ki değildir- hiçbir fark yoktur. Özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, işsizlik, yoksulluk vb konularında hangisinin diğerinden farkı vardır. Örneğin bunlardan biri çıkıp kriz nedeniyle iştan atılmalar yasaklansın diyebilir mi? 90'lardan bu yana bu partilerin hepsi iktidarda ya da koalisyonlarda yer aldı, uygulanan politikalar birbirinin devamı değil miydi? Alın size Türkiye'nin en temel meselesi Kürt sorunu. Hangisinin farklı bir açılımı var. Edilen lafların tümü bir hikayeden ibaret. Köykent projelerinden bu güne gelen süreç sağından olsun, solundan olsun hep Kürtleri "adam etmeye", "uygarlaştırmaya" dönük projeler. Onları insan yerine koymayan, var olana itiraz eden de terörist ilan eden bir yaklaşım bu. Hangisi bir Kürt kardeşine sordu gerçekten istediğin nedir diye? Demek ki mesele uzlaşmamaktan değil, uzlaşmaktan kaynaklanıyor. Tüm sistem partileri halka karşı taammüden işledikleri suçlarda gayet uzlaşmış hatta mutabık olmuş durumdadır. Onlar her türlü teatral kavgaya ve gürültüye karşın özünde birdirler. Kendi sınıf çıkarlarını tüm emekçilerin çıkarlarıymış gibi pazarlamak için bir kayıç dövdüşünün tarafıdır onlar. Sorun onların uzlaşmış olmasından, bizlerin henüz uzlaşmamış olmamızdan kaynaklanmakta. Oysa bu dehşet dengesini bozacak olan şey, halk güçlerinin birliğini sağlayıp mücadeleyi büyütmeektir.

Türkiye çok ciddi bir kriz sürecinden geçmektedir. Tüm dünyada ciddi bir kredi daralması yaşanıyor. finans krizi olarak başlayan kriz şimdi otomotiv, taşımacılık sektörlerinden başlayarak reel sektörü işgal ediyor. Yıllardan beri bizler kapitalizmin krizsiz olamayacağını, krizin kapitalist iktisadın doğal bir sonucu olduğunu söylüyoruz. Sermayenin önündeki en büyük engelin yine sermaye olduğunu söylüyoruz. Dediklerimiz bir bir çıkıyor. Zira meselenin özü şu: 70'lerden sonra reel ücretler giderek azalan bir seyir izledi. İşçi sınıfının ve geniş kitlelerin alım güçlerinin düşmesi tüketimi azalttı. Ortaya çıkan "eksik tüketim kri-

zi"ni gelişmiş kapitalistler, kredi sistemiyle çözmeye çalıştılar. Karların düşmemesi için, kredi yöntemiyle geniş kesimlere alım güçlerinin üzerinde tüketim yaptırıldılar ve borçlandırıldılar. Bu Türkiye'de de Özal'dan bu yana benzer seyri izledi. Banka ve finans kuruluşları kendilerinde var olan paradan daha fazlasını kredi olarak dağıttı. Elbette tüm mevduat sahiplerinin aynı anda paralarını çekmesi pek olası bir durum değildi. Bunun sonunda finans sektörü olağanüstü genişledi, aşağı yukarı reel sektörde dolaşan 1 dolara karşılık finans alanında 30 dolar dolaşmaya başladı. Köpük büyüdü büyüdü ve sonunda patladı... Devasa finans kuruluşlarının bazıları çöktü bazıları da devletçe kurtarıldı. Kısa süre sonra otomotiv dünyasının Amerikan devleri Ford, Chryssler vb çöküş sinyali vermeye başladı. ABD hükümeti trilyonlarca dolar parayı bunları kurtarmak için harcadı ama sorun çözülmedi. Bu durum uluslararası finans kuruluşlarıyla ilişkiyi bir övünç ve çağdaşlık göstergesi olarak savunagelen Türkiye'de de sermaye çıkışını hızlandırdı. Ciddi bir cari açığa sahip olan Türkiye'nin durumunu bu kaçış daha da zora soktu. Sanayi üretimi şimdiden yüzde 5,5 azaldı. İşsizlik tavan yaptı. Kredizedeler çığ gibi büyüdü. Esasen yaşananlar kapitalizmin neoliberal öngörülerinin iflas ettiğinin göstergesidir. Neoliberalizm bitmiştir. Bundan sonra sistem postneoliberal öngörülerle yoluna devam etmek amacında olacaktır. Bundan böyle yoksulluk ve işsizlik, savaş, açlık ve hastalıklar mahşerin 4 atlısı gibi yakamızı bırakmayacaktır.

Uluslararası krizin Türkiye'yi çok derinden etkilediği ve etkileyeceği şüphe götürmez. Ancak Kürt sorunu gibi temel bir sorunun yarattığı siyasal ortam, bu krizin etkilerini hızla siyasal bir alanda toparlayacaktır. Krizler siyasal planda radikal fikirlerin uç vermesi ve gelişmesi için uygun koşulları sağlar. Yarınsızlaşmış, gelecek umudu, insanca yaşama umudu tükenmiş kitleler faşizmin de sosyalizmin de kitle tabanını oluşturabilirler, tarih bunun örnekleriyle doludur. Krizin yarattığı koşullar, toplumda pompalanan şoven propagandanın etkisi ile hızla faşizmin kitle tabanını güçlendirebilir.. Kürt sorununda çözümsüzlük politikaları ile yaratılan şoven ortam, sınıfın örgütlenmesinin önünde çok önemli bir engel teşkil etmektedir. Egemenler, şovenizmi kullanarak toplumda var olan hoşnutsuzluğu massetme-

(SEÇİM)

ye çalışmakta ve bunda önemli derecede başarılı olmaktadır. Sadece kriz nedeniyle değil, öteden beri Türkiye'deki demokratik hareketlerin gelişiminde çözümsüzlük politikalarının ve şovenizmin çok ciddi bir engelleyici olduğu açıktır. Kürt sorunu bu nedenle yaklaşan seçim sürecinin en kilit sorunlarının başında gelmektedir. Devletin yapmaya çalıştığı son derece açıktır. Devlet Kürt sorunundaki olağan politikalarını devam ettirmekte, bir yandan da Kürtleri kendi içinde bölmek adına kimi adımlar atmaktadır. PKK'nin tasfiye planları yine gündemdedir. Askeri ve sivil devlet bürokrasisinin, diğer sistem partilerinin bölgede adeta AKP'li olması, iç çelişkilerine rağmen DTP kazanmasın da AKP kazansın yaklaşımları hem meselenin derinliğini göstermekte ve hem de sistem güçleri arasındaki çelişkilerin uzlaşmaz olmadığına işaret etmektedir.

Bugün elimizde çok tarihi bir fırsat bulunmaktadır. Evet ciddi bir şovenist propaganda var. Fakat krizin yarattığı koşullar uygun kullanılabilirse, bu propaganda zayıflatılabilir. Tersinden şovenizmle, Kürt düşmanlığıyla kuvvetli bir mücadele verebilirsek sınıfın örgütlenmesi noktasında çok önemli kazanımlar elde etmiş oluruz. Krizin yarattığı toplumsal ve sınıfsal huzursuzluk işsizlik ve yoksulluk ciddi bir çalışmayla anti-Kürt olmayan bir sınıf hareketinin yaratılmasında bir manivela görevi görebilir.

Peki bu durumda SDP ne yapmalı? Esasında yapılması gereken şey bu seçimlere bir çatı partisi örgütlenmesiyle girmektir. Eğer bu yapılabilmiş olsaydı bugün çatı partisine katılan grup ya da bireylerin toplamını çok aşan bir etki yaratılabirdi ama olmadı. Bu demek oluyor ki seçimlere seçim işbirlikleri ile gireceğiz. SDP içinde olduğu seçim işbirliklerinde de kendi bağımsız çalışmasında da yukardaki iki temel meselenin takipçisi olmalı. Bugün krizin yarattığı tarihi fırsatı, emek, barış ve özgürlük alanlarında kazanıma çevirecek bir perspektifle hareket etmenin gerekliliği açıktır. SDP'nin dün olduğu gibi bugün de falanca yerde kendi adayıyla seçime girmek gibi bir dayatması olmayacaktır. Emek barış ve demokrasi güçlerinin birliği ve ortak çıkarları herşeyden önce gelir. Var olunan tüm yerelerde, seçim ittifakları için çağrıcı olmalı ve inisiyatif üstlenmeli. Kendi seçim çalışma programını oluşturmalı, planlamalarını yapmalı. Parti merkezinden yerelne kadar her düzeyde tam bir teyakuz haline geçilmeli. Sokaklar parti militanlarınca boş bırakılmamalı, çalışma alanlarında uğranmadık ev, gidilmedik vardiya çıkışı bırakılmamalı. Mart ayı 1 Mayıs bağlanmalı ve çalışma kesintisiz olarak sürdürülmeli. Tüm partililere ulaşılabilecek bir çalışma ile işi olmayan, günlük faaliyete katılmayan kimse bırakılmamalı.

Mesele son derece açık, hedef belirgindir. Bu seçimler, yaşamakta olduğumuz son derece özgün tarihsel koşullar nedeniyle ciddi kazanımlar elde etmemize açıktır. Herkes saatini mücadeleye kursun. Bakmayın heybetli duruşuna, kırık bozıkları tutuşturmak için bir kıvılcım yeter!...

Sosyalist Demokrasi Partisi Mart 2009'da gerçekleşecek olan yerel seçim çalışmalarına başlamış bulunmaktadır. 6-7 Aralık'ta İstanbul'da toplanan Birinci Olağanüstü Parti Meclisi ülkedeki siyasal gelişmeleri değerlendirdi ve yerel seçim sürecinde izlenmesi gereken temel talepler ile seçim ittifaklarına yön verecek politikaları belirledi. Bu yaklaşıma bağlı olarak içinde DTP, ÖDP, EMEP, TKP, SDP, EHP, DSİP, Sosyalist Parti, Yeşiller Partisi, DİP Girişimi, Halkevleri, ESP, DHF, SODAP, SEH, TÖP, Anti-Kapitalist, Teori ve Politika, Kaldıraç, HKM, Türkiye Gerçeği, KÖZ, Proletaryanın Kurtuluşu'nun yer aldığı "Merkezi Seçim Koordinasyonu" oluşturularak ilk seçim işbirliği adımı atıldı. Seçim Koordinasyonu mevcut güçlerle yetinmeyerek bütün emek, barış, özgürlük ve demokrasi güçlerini kapsayarak genişleme çalışmalarını sürdürecektir. Öte yandan da yerelerde etkin bir seçim faaliyeti sürdürmek için merkezi çalışmalarla eş zamanlı olarak adımların atılması büyük önem kazanıyor. Bu nedenle temel çerçevesi merkezi bir "politik deklarasyon"la çizilecek çerçeve, her bir yerelin özgünlüğü ile zenginleştirilerek "yerel seçim bildirgeleri" hazırlamak, bu bildirge(ler) etrafında en geniş yerel güçleri birleştirmek ve harekete geçirmek gerekiyor.

Sosyalist Demokrasi Partisi ortak seçim çalışmaları dışında bütün yerelerde pilot bölgeler belirleyecek ve özgün seçim programını etkili biçimde uygulayacağı bir seçim çalışması için gerekli organizasyonları yapacaktır. Seçim sürecinde aşağıda çizilen politik çerçeve SDP'ye yön verecek, yerellerin özgün talepleriyle birleştirilerek uygulanacaktır.

BİZ VARIZ!

29 Mart 2009 yerel seçimlerine Türkiye kriz ortamında giriyor. Kapitalizmin merkezi ABD'de başlayan kriz, dünya çapında yayılıyor. Krizin kaynağı halk kitlelerini yoksullaştıran, neo-liberal politikaları uygulayan aşırı kar hırsına dayanan kapitalizmdir.

Yıllardır IMF'ye bağlı politikaları uygulayan Türkiye ekonomik krizden en çok etkilenecek ülkelerdendir. Krizin etkileri şimdiden işten atmalar, düşük ücretler ve artan zamlarla görülmektedir. Uluslararası sermayenin politikalarını baştan beri köklü bir biçimde uygulayan AKP hükümeti bu krizin sorumluluğuna ortaktır. AKP hükümeti bu krizin yükünü emekçilere, geniş halk kesimlerine yıkmayı amaçlamaktadır.

Mevcut kriz ortamında egemen güçler ve sınıflar kendi çıkarları etrafında emekçileri saflaştırmaya ve yedeklemeye çalışıyor. Bu güçler arasında bugüne kadar uygulanan sömürü politikalarını sürdürme konusunda ciddi bir farklılık bulunmuyor. Kürt sorununu baskı ve şiddet politikaları çerçevesinde 'çözme' konusunda da bir farklılık görünmüyor. Ve yine emperyalizmin politikalarına bağımlılık konusunda da bir farklılık görünmüyor. Fark sömürüden elde edilen servetin nasıl paylaşılacağı ve Türkiye'nin bölgede emperyalizm politikalarına bağımlı olarak oynayacağı rolün kimin tarafından yürütüleceğinde ortaya çıkıyor.

Egemen güçler 29 Mart 2009 yerel seçimlerinde bugüne kadar uyguladıkları krizi yaratan sömürü politikalarına, piyasacı politikalarına bir kez daha onay istiyor. Yine egemen güçler Kürt sorununda devlet olanaklarını da harekete geçirerek AKP eli ile DTP'ye yönelik saldırı politikalarını artırarak DTP'nin yönettiği yerel yönetimleri ele geçirmeyi hedefliyor.

Egemen güçlerin, AKP, CHP ve diğer düzen partilerinin karşısında eşitlikçi-özgürlükçü, halktan yana bir seçeneği ortaya çıkarmak bu yerel seçimlerin temel bir görevi olarak önümüzde duruyor.

İşte bunun için emperyalizme, kapitalizme ve bunların ürettiği gericiliğe karşı çıkan, askeri ve sayeti, milliyetçi-ırkçı, ayrımcı ve cinsiyetçi politikaları reddeden, ekolojik dengeyi savunan, Kürt

sorununun demokratik çözümünü isteyen, Alevi yurttaşların inanç özgürlüğü ve eşitlik taleplerine sahip çıkan emekten, eşitlikten, özgürlükten yana güçler olarak 29 Mart 2009 yerel seçimleri için bir araya geliyoruz. Yerel yönetimlerin halk yararına tüm unsurlarını tasfiye eden, böylece halk yararına kurumlar olmaktan çıkartıp piyasa kurumları haline dönüştüren ve halkın temel kamusal haklarını gasp eden Neo-Liberal politikalara karşı halkın haklarını kazanma hedefiyle çabalarımızı ortaklaştırıyoruz.

Mümkün olan her il, ilçe, belde ve mahallede emekçilerin demokrasi anlayışına uygun olarak en geniş emek ve toplumsal muhalefet dinamiklerini kapsayan, oluşturduğumuz ve oluşturacağımız yerel platformlarda, halkın çıkarlarını temel alan programlar çerçevesinde ortak adaylarımızı halkın katılımını içeren demokratik yöntemlerle belirleyerek emekçilerin ve ezilenlerin alternatifini yaratmaya çalışacağız.

Düzen güçleri tarafından DTP'ye yönelen milliyetçi-ırkçı ve gerici saldırılara karşı duracağız.

Halkın karar süreçlerinde örgütlü bir biçimde yer alarak söz, yetki, karar sahibi olduğu demokratik ve katılımcı bir yerel yönetim anlayışını savunacağız.

Yerel yönetimlere emekçilerin ihtiyaçları doğrultusunda merkezi bütçeden kaynak aktarılmasını ve yerel hizmetleri piyasalaştıran, taşeronlaştıran, özelleştiren, parası olanın hizmet alacağı yerel yönetim anlayışına son verecek kamucu-sosyal bir yerel yönetim anlayışını savunacağız.

DTP (Demokratik Toplum Partisi), ÖDP (Özgürlük ve Dayanışma Partisi), EMEP (Emek Partisi), TKP (Türkiye Komünist Partisi), SDP (Sosyalist Demokrasi Partisi), EHP (Emekçi Hareket Partisi), DSİP (Devrimci Sosyalist İşçi Partisi), Sosyalist Parti, Yeşiller Partisi, DİP Girişimi (Devrimci İşçi Partisi), Halkevleri, ESP (Ezilenlerin Sosyalist Platformu), DHF (Demokratik Haklar Federasyonu), SODAP (Sosyalist Dayanışma Platformu), SEH (Sosyalist Emek Hareketi), TÖP (Toplumsal Özgürlük Platformu), Anti-Kapitalist, Teori ve Politika, Kaldıraç, HKM (Halk Kültür Merkezleri), Türkiye Gerçeği, KÖZ, Proletaryanın Kurtuluşu.